

מילך המטה כאלן היא: כפול המו"ס - התחמקות מתפקידינו
מלפני בולגה נחלם - אור למו"ס.

נשקפה זו רוצפת אתנו וצ' צ'ם הרמץ הלה. וכאלן המאלף
האלמ'ג' ג'ם ישכאל: הוויקוא שלנו - הוא לא ג'ינ'נו לב'ן
לדינ'נו. וויקוא זה ק"ס! אינ'נו אומר שלאל. אך הוא 'וכרץ
לא על-צ'י'נ'נו. ה' הוא שקרץ שעט'ו שונא את ידקב, וה'
ידק ה' יכול לשנוה צבר זה.

מה שלמ' גנו' הוא לתקן, להכריז את הוויקוא

האלמ'ג' - וזה ב'ינ'נו לב'ן עצמ'נו - מה שהתקלורה מ'צ'י'לם
אוהק לתקוא ה-kulturkampf, מ'מ'ג' הגרבה לפוקצ'ג'
אומ'נו. למאק זה הוא אינו ג'ן ספרצ'ים לאלסכנ'ז'ים, לאל
ג'ן צ'ג'ים לב'ן לאל-צ'ג'ים, ולם לאל ג'ן ימ'ן ולמאל.
ולצ'א' שלאל. למאק ה'אלמ'ג' הוא ג'ן כפול המו"ס לב'ן
אור למו"ס.

צ'ד'ג' בולגה

ולזה מביא אותנו לפרשנינו - כי תבוא
כדף כז', בסוף ט':

= ויצבר משה והיז'ונים האוים אל כל ישכאל לאלוד

הסכ'ר ושחץ ישכאל היום הלה. (הי"ת לאלם לה' אלוקי'ך.

ושחצ'ר בקול ה' אלוקי'ך ודל'ג' את מצב'ו ואל תת'ן

אלול אנז'כ' מצ'וק' היום -

ושוב: כה', ט':

= יק'מך ה' או לאלם

קדוש כאשר נשקצ-ל'ך

כי גשאר את מצ'ו

2 קל'ג'ר נכר'גו ג'ן ע'ם ישכאל לב'ן בוק'לו. אמר

ג'ר. סינ' וישנ' ג'ד'ר - הי'רצ'ן ג'ום זה 40 שני לאלוד נכ'ן,

ג'ום לצ'בר משה ע'ם ישכאל. גמ'לים חז'ור, פשוט'ג'ר ושל'ינ'ן

גש'מ'צ'ור ג-2 פנ'ם, משה קולר אל הי'וג'ינו לאלם לתקום

המצ'ו. אך צ'בר זה מוכר גד'ינ'נו - אינ'נו 'ודדים שק'יומ'ן

פ'ם אינו גמ'וי ק'י'וג'ינו צ'וקר'ים אורה לפה או לפר'ים

גאו'רו תקום, או לאלפ'יו ב'ד'י' השקפ'י צומה'.

ה' אלוקי'ך

והלכ'ה

= כדרכ'ו

אנשים כמובן קפסולות:
 = זכרית זכר' נועם וכל נתיבותיה שלום =
 כאילו הזכר הוא פשוט - אנו זכריתם רק יבואו הזכר'
 נהג, זכר' שלום והכל יהיה בסדר.
 אלא מ'ז לאמר מכן, מה אנחנו אומרים:
 = השג'נו ה' אליך ונשובה =
 כנראה, יש צד'ין שוגגה - השג'נו מנחנו ג'יב'ים
 פשוט. ~~אם~~ ואם נעשה את שלנו, ה' יס"ח ג'יב'נו וי'שלים
 לנו את נתיב'ך.

אבל זכר'ים אלה צד'ין מופשטים מ'ז'. ואכן
 שני'ע לזכה פתוח, נוסף דרך זכר:
 יש פרישג'נו 6 מצוא - משה אצולה בשג' שלמה
 3 מצוא אלה, ושלוש מצוא לא-גולה. את מן הקולמא
 היא, מצוא זכה ומהצמח הזכר' ה' 'גברך' שהיא באה
 מן הכסף שקראנו קוצים: כח', ט'.

אפי' שנצ"ן במה שאמר מחבר ספר החינוך "א
 מצוה זו, כזאי זקרוא לוק את כל הפסקה הלו:

כח', ט' - ז'

ספר החינוך - מצוה גר'א

וכן, אנחנו מבינים תקבל מצוה. אנחנו יודעים
 ש'ום כ'פור אין מכפר את מעש'ינו בין איש לרעהו. אלא
 רק ג'ן אצם המקום. וה' אומר לנו שלא לבוא לפני
 ג'תינותינו ובג'יות'נו לפני שעש'נו שלום עם

הבנה האם לצרכים של בנינו נובעת מההבנה הימית
 שיש לה צרכים. אלו אדם אחר מ'צד ההבנה הזאת
 כלפי בני הג'ר, כלפי משפחה וכלפי אחרים בני ישראל.
 ההבנה מבטאת להבנתה. 'ההבנה מבטאת להבנה.
 ההבנה הימית. ההיזקרוג. ההיזקרוג הימית. ההיזקרוג הימית.
 ההיזקרוג הימית. ההיזקרוג הימית. ההיזקרוג הימית.
 ההיזקרוג הימית. ההיזקרוג הימית. ההיזקרוג הימית.
 ההיזקרוג הימית. ההיזקרוג הימית. ההיזקרוג הימית.

בואו נגיד את המצב האמיתי שיש לנו. ונראה
 להקשיב. אנו צומדים באיזשהו אופן להקשיב ימי הסליחה
 והימים הנוראים.

~~אם נצליח להוודא את שאלתנו מנסים~~

כאשר נבטא את שאלתנו מנסים, הוא יס"ע ביצ'נו להבטא

אבל דבר הייחודי הוא מצוה בפני עצמה. מצוה אנו
 להודות בצרכי ה'. יש לנו קריג? זו הצדד, נכון?
 כמו שה' מקשיב, אנו צריכים להקשיב. אבל אם
 ההיזקרוג הוא נכון - נקשיב, נקשיב להבין את אחרים, בני
 ישראל - אנו, ה' יקשיב לפנינו.

למה 2 הפרטים האחרונים -

הפלות מלאכותיות

לאחר שבוע ימים, בא אלי הזקן בחלום והוא זועף מאד ובאצבע מאשימה זעק אלי מה עשית לי? שלושה ימים נותרו לי לתקן את נשמתך, והוכן לי מקום נפלא בגן עדן, ובגלל שהרגת אותי שלשה ימים טרם זמני אין לי מנוחה, לא נותנים לי להכנס למקומי. מספר הרופא, נבהלת, אך ניסיתי להסיח דעתי מהחלום. אבל מאותו לילה כל ערב חזר החלום ונשנה, עד שהבטחתי לזקן בחלומי לחזור בתשובה לעילוי נשמתו. רק אז עזבני לנפשי.

הפלות מלאכותיות

עוצמתם של רגעי חיים בעולם הזה

לכל נשמה יש תפקיד בעולם מרגע היווצרה ועד הרגע שנקבע לציאיתה מן העולם. מי שמקצר את שהות הנשמה בעולם ולו בדגעים מועטים בלבד עתיד ליתן על כך את הדין. כפי שנאמר: "המעצים עיניו של גוסס כאילו רצח". כל רגע של שהות בעולם הזה יכול להיות תיקון לנשמה.

כשהנביא יונה בן אמייתי ביקש מהמלחים שיטילו אותו לים אמר: "שאוני והטילוני". מדוע לא אמר הטילוני לים, אלא הוסיף שאוני? אומרים גדולי המוסר, עוד רגע קטן של חיים בעולם לאמירת וידוי, לעשייה עבוד הנשמה, היה בשביל יונה דבר גדול ועצום.

המעשה הבא יבהיר עד כמה יקר כל רגע של חיים ואף במצב הגורע ביותר.

*

באחד הימים הגיע רופא לאחד מהישיבות לבעלי תשובה וביקש להתקבל לישיבה. לאחר שהות של מספר שבועות שאלו ראש הישיבה מה הביאו לחזור בתשובה? ענה הרופא: יהודי זקן מבני ברק שהה במחלקה שבה אני עובד כרופא, והיה מחובר למכשירים רבים על מנת שיוכל להתקיים. כל בוקר כשהייתי עובר לידו רגשי רחמים היו ממלאים את ליבי, לשם מה כל הצער הזה הייתי שואל את עצמי, לו הייתי מנתק אותו מהמכשירים הללו היה שוקט וישן שנת עולמים.

בוקר אחד בהחלטה נחושה ניגשתי אליו וניתקתי אותו. כמובן לאחר מספר דקות האדם גסס והלך לעולמו. שמחתי שנוגע, ושקט, והלכתי למלאכתי.

תריא. קְלֶכֶת וּלְהַדְמוּת בְּדַרְכֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

שְׁנַצְטוּיֵנו לַעֲשׂוֹת כָּל-מַעֲשֵׂיֵנו בְּדֶרֶךְ הַיִּשָּׁר
וְהַטּוֹב בְּכָל-כַּחֲנוּ, וּלְהַטּוֹת כָּל-דְּבָרֵינוּ אֲשֶׁר בְּיַדֵּנוּ
וּבֵין זְוֹלָתָנוּ, עַל דֶּרֶךְ הַחֶסֶד וְהַרְחָמִים, כְּאֲשֶׁר
יִדְעֵנו מִתּוֹרַתָנוּ שֶׁהוּא דֶּרֶךְ הַשֵּׁם וְזוֹה חֲפָצוֹ
מִבְּרִיּוֹתָיו, לְמַעַן יִזְכּוּ לְטוֹבוֹ, כִּי חֲפֵץ חֶסֶד הוּא.
וְעַל זֶה נֹאמַר „וְהִלַּכְתָּ בְּדַרְכָּיו” וְנִכְפְּלָה הַמִּצְוָה
עוֹד בְּמָקוֹם אַחֵר, שְׁנֹאמַר „לִלְכַת בְּכָל-דְּרָכָיו”
(דברים י יב). וְאָמְרוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה (שבת קלג ב)

בְּפֶרוֹשׁ זֹאת הַמִּצְוָה: מֵהַהֲקֵדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא נִקְרָא
„רַחוּם”, אֲף אֵתָה הָיָה רַחוּם; מֵהַהֲקֵדוֹשׁ בְּרוּךְ-
הוּא נִקְרָא „סַנוּן”, אֲף אֵתָה הָיָה סַנוּן; מֵהַ-
הֲקֵדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא נִקְרָא „צַדִּיק”, אֲף אֵתָה הָיָה
צַדִּיק; מֵהַהוּא נִקְרָא „קְדוֹשׁ”, אֲף אֵתָה הָיָה
קְדוֹשׁ. וְהַעֲנֵן כְּלוֹ, לֹמַר שֶׁלְמַד נִפְשָׁנוּ לְלַכַת
בְּפִעֲלוֹת טוֹבוֹת כְּאֵלוֹ וּמִדּוֹת נִכְבְּדוֹת אֲשֶׁר יִסְפַר
בָּהֶם יִתְבָּרַךְ עַל דֶּרֶךְ מִשְׁלַל לֹמַר שֶׁמִּתְנַהֵג בְּמִדּוֹת
טוֹבוֹת אֵלוֹ עִם בְּרִיּוֹתָיו, וְהוּא בְּרוּךְ הוּא יִתְעַלֶּה

עַל כָּל-עֲלוֹי גְדוֹל, שְׁאִין בְּנוֹ כֹחַ וְדַעַה לְהַשִּׁיג
גְּדֹל מַעֲלָתוֹ וְרַב טוֹבוֹ וְלֹא בְּכָל-הַנִּבְרָאִים, וְעַל
הַדֶּרֶךְ הַזֶּה שְׁאֲמַרְנוּ — יִקְרָאוּ הַנִּבְרָאִים לְאֵל בְּרוּךְ
הוּא כָּל-הַכְּנוּיִים: צַדִּיק, יִשָּׁר, תָּמִים, גְּבוּר, חֲזָק,
רַב-חֶסֶד, אֲרָף אַפְסִים, כִּי בְּאֲמָרָם „אֲרָף אַפְסִים”,
אִין הַעֲנֵן חֲלִילָה שִׁיְהִיָה כַעַס לְפָנָיו לְעוֹלָם,
כִּי אֲשֶׁר בְּגֵדוֹ לְתַמִּית וּלְהַחֲמִית, לְמַחֲוֹת עוֹלָם
וּלְבִרָאֵת, וְאִין אֹמַר לוֹ „מֵהַ-תַּעֲשֶׂה”, לְמָה יִכְעִסוּ
גַם כִּי הַכְּעִס אֵינְנוּ שְׁלֵמוֹת בְּכּוֹעֵס, וְאֵלָיו בְּרוּךְ
הוּא כָּל-הַשְּׁלֵמוֹת, אֲבָל הַעֲנֵן בְּאֲמַת עַל הַדֶּרֶךְ
שֶׁנִּכְרַנְנוּ, כְּלוֹמַר: שֶׁהֵן הַמִּדּוֹת הַמְּעֲלוֹת שֶׁמִּתְנַהֵג
בָּהֶן עִם בְּרִיּוֹתָיו, וְיֵשׁ לָנוּ לְלַמֵּד וּלְעֲשׂוֹת כָּל-

דְּרָכֵינוּ בְּדַמְיוֹנוֹ (= בְּיֹמָה לֹ). וְאֵלָי, בְּנִי תַחֲשַׁב
לְבוֹא צְלִי בְּמֵהַ-שְּׁפָתוֹב „וְאֵל זֹעֵם בְּכָל-יּוֹם”

(תהלים ז יב). וְאָמְרוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה (ברכות ז א):
זְכוּמָה וְעָמוּ? רַגְעוּ וְאֵתָה, בְּנִי, אֵל תִּטְעֶה בְּנָה,
חֲלִילָה לְאֵל מִרְשַׁע וּמִלְכָבֶדָה לְהֶאֱמִין בּוֹ בְּרוּךְ

35

הוּא כִּי-אֵם תִּכְלִית כָּל-שְׁלֵמוֹת; וְעַנֵּן הַכְּעִס,
לֹא יֵאָרֵעַ בְּנוֹ, כִּי מִצַּד הָיִוְתָנוּ בְּעַל הַחֲמַר הַגְּרוּצוֹ;
וּבְאֲמַת, כִּי הַ„זֹעֵם” שֶׁזְּכָרוֹ בּוֹ, אֵינְנוּ, כִּי עַל דֶּרֶךְ
מִשְׁלַל עַל עַנֵּן הָעוֹלָם, כְּנִתְּמָם לֹמַר, כִּי בַהֲיּוֹת
רַב בְּנֵי אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם, נִמְשָׁכִים אֶסֶר תֵּאֱמָתָם,

40

וּמֵהֶם רַבִּים עוֹבְדִים לְשִׁמְשׁ וּלְזִרְתָם וּלְמַזְלוֹת וְגַם
לְעֲצִים וּלְאֲבָנִים—יִתְחַיֵּב הָעוֹלָם מִתּוֹךְ קָף כְּלִיָה
תְּמִידוֹ, וְאֵלָי אֲמָרָם שֶׁזְּעָמוּ רַגַע בְּכָל-יּוֹם, הַטְעַם,
לְפִי שֶׁהָעוֹלָם נִדוּן אֶסֶר רַבּוֹ, וּבְכָל-יּוֹם נִיּוֹם
מִתְחַיֵּב הָעוֹלָם עַל מַעֲשֵׂיהֶם הַרְעִים, וְאוֹתוֹ רַגַע
קָטָן אֲשֶׁר יִשְׁלִים הָרַב חוֹטָא אֶחָד בְּחַטָּאוֹ—יְדַמּוּ

45

זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה לְזֹעֵם הָאֵל לֹמַר שֶׁיֵּשׁ בְּאוֹתוֹ
רַגַע חֲרוֹן אֲף בְּעוֹלָם וְחַיּוֹב עֲלֵיהֶם, שֶׁהַכֹּל רְאוּיִים
בְּאוֹתוֹ רַגַע מִכֵּן מִדַּת הַדִּין לְכָלוֹת, אֵלָא שְׂמִדַּת
הַרְחָמִים מִכְּרַצַּת מִיָּד וּמִעֲמִידוֹ, וְקַבֵּל זֶה בְּנִי
מִמְּנִי, עַד שֶׁמִּצְוָה טוֹב מִמְּנוּ.

50

שְׂרַשׁ מִצְוָה זוֹ — יְדוּעַ הוּא, כִּי הִיא וְשִׂרְשָׁהּ
דְּבַר אֶחָד.

דִּינֵיָה, גַם-כֵּן קִצְרִים, עַנֵּנָה הוּא: דֶּרֶךְ כָּלֵל
שֶׁיִּבְחַר לוֹ הָאָדָם בְּכָל-עַנֵּנָיו וּבְכָל-מַעֲשָׂיו, בֵּין
בְּאֲכִילָה בֵּין בְּשִׁתְיָה, בֵּין בְּמִשְׁאָ וּמִתֵּן בֵּין בְּדַבְּרֵי

55

תּוֹרָה, בֵּין בְּתַפְלָה, בֵּין בְּשִׂיחָה, וּבְכָל-דְּבַר—הַדֶּרֶךְ
הַטְּבִיחָה וְהַמְּצַצַּת, וְלֹא יִתְרַחֵק אֶל-הַקְּצוּוֹת לְעוֹלָם;
וְעַל כָּלֵל-הַעֲנֵן הַזֶּה אָמְרוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, שִׁיְהִיָה
אָדָם „שֵׁם” דְּעוֹתָיו תְּמִיד, כְּלוֹמַר: שֶׁיִּחַשַׁב בְּעַנֵּנָיו
לְעֲשׂוֹת אוֹתָם עַל דֶּרֶךְ הַמִּצְוָה וְהִישָׁרוּ וְסָמְכוּ

60

הַדְּבַר לְקִרְאָ דְּכַתִּיב „וְשֵׁם דֶּרֶךְ אֲרָאנוּ בְּיַשַׁע
אֱלֹהִים” (תהלים נ כג), דְּרָשׁוּ הֵם (מוֹ”ק ה א): אֵל
תִּקְרִי „וְשֵׁם” אֵלָא „וְשֵׁם” [ה דְּעוֹת פ”ו].

65

וְנוֹהֲגָת מִצְוָה זוֹ, בְּכָל-מָקוֹם וּבְכָל-זְמַן בְּזִכְרוֹת
וּנְקִיבוֹת, וְהַעֲבִיר עַל זֶה וְאֵינּוּ מִשְׁתַּדֵּל לְהַנְּשִׁיר
דְּרָכָיו וְלִקְבֹשׁ יִצְרוֹ וּלְתַמְנֵן מַחֲשַׁבוֹתָיו וּמַעֲשָׂיו
לְאַהֲבַת הָאֵל וּלְקִיָם הַמִּצְוָה הַזֹּאת — בְּטַל עֲשֶׂה זֶה.